

Escena, acció, personatges

1. Escena

Les obres de teatre llegides solen començar amb la descripció de l'escena: "Exterior nit. Pas de ronda a un castell de Dinamarca vora la mar".

Com és el nostre camp d'acció? És l'escenari d'una derrota:

"Penombra boirosa, escampades arreu de l'escena les restes d'un exèrcit derrotat. Càmera fixa".

Podria ser el llac gelat a *Alexander Nevski* després de la batalla.

Però ara els derrotats no són els cavallers teutons. Som nosaltres.

Quins nosaltres?

La derrota no és la derrota d'un partit o d'un altre, a unes eleccions o unes altres.

A la nostra guerra, unes eleccions, ni perdudes ni guanyades, no tenen importància.

I tampoc són aquest partit o aquell altre que guanyaran la nostra guerra.

A la nostra guerra, la derrota és la derrota de la classe obrera.

Fa 80 anys, els senyors varen necessitar tres anys i tres exèrcits –l'africà, l'alemany i l'italià– per derrotar la classe obrera i els sectors populars per ella influïts. Tres anys de guerra i quaranta de crims i dictadura.

Avui, els enyors només han necessitat pronunciar una paraula per derrotar la classe.

Han dit: "crisi". I, com per paraula de Déu, s'han aturat el sol i les gents.

Crisi és la paraula que cíclicament ha descrit el projecte per reorganitzar la classe obrera en funció dels interessos del capital.

Només amb una paraula, els senyors han aconseguit acabar amb drets arribats rere dècades de lluita i sacrifici.

A canvi, sí, donen treball. Amb quines condicions laborals i de vida, amb quins horaris, amb quins drets, amb quin futur?

El treball ha deixat de ser una activitat per viure, per fer-se humà, per no ser més que una condició per arribar a poder sobreviure.

Acceptar sobreviure és la derrota.

Qui comenci a xerrar, a pensar, a fer sense passar comptes amb aquesta derrota augmenta la derrota.

2. Acció

El col·lectiu Aurora Picornell neix per fer lluita ideològica. Per dir-ho sense dramatúrgia, per fer activisme ideològic.

Lluita política i lluita ideològica no van pel mateix camí.

Van, sí, allà mateix, comparteixen un mateix objectiu, però no segueixen un mateix camí.

L'acció política va a cel obert, en línia recta.

Disposa d'un programa prefixat, un "full de ruta", com els publicistes de la política han posat de moda dir ara. Full de ruta que sempre pot i ha d'adaptar-se a la conjuntura, però que respon a un projecte dibuixat i assumit prèviament.

El projecte polític immediat és, ara i aquí, el desplaçament de la dreta *pepera* del poder polític, per estar en millors condicions per avançar cap a la realització dels drets cívics i de classe.

Desplaçar aquí ara el PP, com a millor col·laboració a les nostres mans contra una dreta que, a Europa i al món, estén la seva pandèmia.

Per això, qualsevol que ara i aquí s'oposi al PP és, políticament, el nostre aliat potencial.

Políticament: front comú, sense cap mania i amb tota sinceritat.

La lluita ideològica és ben diferent.

És una acció més propera a la guerrilla, al sabotatge i al *catch as catch can* que als moviments disciplinats d'un exèrcit regular. No és acció política, és acció subversiva.

Marx ha descrit el seu model –recollint-lo de Shakespeare– com el del vell talp que cava sota terra, en direcció desconeguda i improvisada, a cegues, infatigable, per sortir d'imprevist quan no se l'espera, allà on no se l'espera.

Perquè sota terra? Perquè tota la nostra acció passa a casa de l'enemic, passa dins la "cultura", que és, tota ella, cultura de l'enemic –no hi ha cultura alternativa.

Anomenam la "nostra cultura" al treball de subversió dins la cultura de l'enemic.

Treballam sempre a l'interior de la cultura burgesa, per tractar de desfer la seva ideologia, que sempre s'esvaeix quan la treus a la llum, com fan els vampirs quan els toca el sol.

3. Personatges

El primer personatge contra qui hi hem de dirigir la nostra crítica és la nostra pròpia tradició: quins han estat els nostres errors, per haver duit a aquesta derrota? Quan és que va començar la derrota?

El segon personatge a desmuntar és la cultura dominant i hegemònica avui a Mallorca, que és la cultura de la petita burgesia local.

Perquè l'instint depredador del PP no ha fet cultura: el servilisme, l'immobilisme d'allò que en altres temps se'n deia "majoria silenciosa" no és cultura. Són atavismes que procedeixen de la part reptiliana del cervell humà.

A Mallorca, de sempre, la cultura ha estat un fenomen típicament petit burgès. Avui pot tenir dos vessants, dos cossos polítics en una sola ideologia, com una Santíssima Dualitat.

Un vessant uniria des del regionalisme a l'eco-sobiranisme. Professionals, mestres d'escola, petits empresaris, botiguers, universitaris, cacics de la part forana, sense més arma per defensar la seva posició social, la seva petita jerarquia local que recobrir-se d'una identitat defensiva que identifiqui i margini els considerats altres, i els mantengui al seu lloc, en posició submissa.

Aquesta identitat la fabrica la petita burgesia especialment amb mites del passat –des del rei En Jaume fins al doctor Darder o Aurora Picornell. Una mescla absurda que només pot ser mostrada en públic al preu de la mentida –i de la rialla.

Mentida sobre el croat conqueridor que funda religió i llengua, que són les bases imaginàries de la nació per a la petita burgesia. No hi ha document de barbàrie més esfereïdor que el Llibre del Repartiment. A qualsevol demòcrata li convé distanciar-se d'aquesta contaminació.

Mentida sobre l'azañista Darder, que travesteixen de catalanista, fent servir la història contra la mateixa història.

Mentida sobre la comunista atea i revolucionària, que disfressen ridículament amb una transversalitat que pretén fer-la arribar fins a l'eco-sobiranisme. L'han morta dues vegades.

Amb aquest petit passat falsejat, reconstruït, censurat, convertit, com als malsons de George Orwell, en instrument quotidianament reescrit per congelar el present, la nostra petita burgesia tracta de congelar pel futur la seva petita hegemonia.

Si aquesta és la cultura d'una petita burgesia ja instal·lada, l'altre vessant la forma la cultura de la petita burgesia encara no prou instal·lada, que veu en el món de l'espectacle, la retòrica publicitària, la venda d'eslògans i de gestos, la cultura mercaderia i l'histrionisme, la possibilitat d'obtenir un lloc al sol per la via de la política i el càrrec institucional.

Dins el territori d'aquests actors, aclaparadorament dominants avui ideològicament a Mallorca, el nostre col·lectiu, com aquel vell talp –magre, cec, dèbil i tossut–, tractarà de cavar.